

Bursucul și vulpea

Grigore Alexandrescu

Bursucului îi venise rândul și el să domnească
Peste un pogon de tufe, în pădurea părintească,
Pe marginea unei ape. Regatul îi era mic
Și acei ce îl văzură
Toți într-o unire zic
Că nu era alt nimic
Decât o miniatură.
Dar riga voiajase,
Și-n streinătate-aflase
Că un bursuc domnitor,
Ce va să-și facă un nume
Mare și faimos în lume,
E neapărat dator
Să ia un tron de mărire,
Să dea porunci pe oțire,
Chiar de n-ar avea soldați,
Căci astfel obișnuiesc
Toți acei care domnesc,
Duci sau regi sau împărați.
Așa el și slobozi
Patru ordine de zi
Într-acest chip redijate:
„Către armile noastre de linie și de mare,
Cavalerii, infanterii și-artileriei ușoare,
Poruncim... și celelalte.”
O poruncă din acestea, nu știu cum s-a întâmplat,
De vânt a fost aruncată
În țara învecinată,
Unde domnea leopardul; acest domn s-a îngrijat
Văzând că bursucul are
Armie așa de mare;
Spre a fi încă mai sigur, el într-acolo porni
Pe ministru Dinafară, pe vulpe, și-i porunci
Să saluteze pe prințul, dar în taină-a spiona
Și a trage cu urechea, dar mai ales a afla
Cum merg trebile p-acolo, cât e de primejdios
Și câtă armie ține vecinul său cel păros.
Sfârșindu-se ambasada, vulpea înapoi veni,
Se înfățișă la curte, se închină și vorbi:
„Porunca am împlinit;
Cu ochii-mi le-am văzut toate,
Și poți dormi liniștit,
Fără să ai griji deșarte,

Căci toate acele armii de linie și de mare,
Cavalerii, infanterii și artilerii ușoare
Nu sânt alt, poți fi prea sigur, pestrițule împărat,
Decât un soldat pe apă și o luntre pe uscat.”

Vanitatea e mic vițiu, dar cu bună-ncredințare,
Ea adesea ne expune la ridicol foarte mare.